

Estiu del 99

OPINIO

11

Postpujolisme amb Pujol

Pere Martí

13

Estapé respon

Fabià Estapé / Toni Canís

13

Perill: arriba la recuperació!

Albert Closas

15

Periodisme bo...

Jordi Fortuny

16

Groc i negre

Martí Domínguez

17

País Valencià, any...

Víctor Baeta

18

Eleccions: 12 d'octubre

Ramon Barnils

Càstig just

J. J. Pérez Benlloch

El Mallorca alemany

Miquel Payeras

19

Alfèu i el petroli del Caucas

Llibert Ferri

L'arxiu Mitrokhin

Xavier Vinader

82

Males notícies

Joan Francesc Mira

L'estiu de 1999 quedarà marcat ja per sempre en la història del País Valencià com un temps de canvis importants. Un estiu que va començar amb la desaparició d'Unió Valenciana de les Corts valencianes i que acaba amb la desaparició de Maria Consuelo Reyna de *Las provincias* i d'Antoni Asunción, fins fa ben poc candidat socialista a la presidència de la Generalitat Valenciana, de l'escena política. Poques vegades hauran passat tantes coses importants en tan poc temps. Evidentment, la dimissió d'Antoni Asunción com a diputat i portaveu socialista a les Corts valencianes no es pot considerar una bona notícia, ni per la pèrdua d'un dels pesos pesants de la política valenciana ni pel motiu que l'ha provocada, la greu crisi del PSPV-PSOE.

I és que, si no fóra perquè ningú amb dos dits de front pot pensar que el partit que governava al País Valencià fins fa menys de cinc anys vol autodes- truir-se, l'única interpretació dels esdeveniments dels últims dies seria aquesta. Què es pot deduir, si no, d'un congrés extraordinari convocat per a tancar una crisi, amb el lema "Units per a guanyar el futur", que acaba amb una crisi encara més profunda i amb el partit patèticament dividit en més pedaços que mai? El congrés dels socialistes valencians ha estat capaç d'averkonyir propis i estranys, un resultat absolutament indesitjat tant pels seus protagonistes com per la societat valenciana.

Lamentablement, és possible que ara algú s'estiga fregant les mans pensant en el profit que pot treure de la crítica situació del PSPV-PSOE. És possible. Però si fóra així, es tractaria d'una actitud aïllada i miserable, que difícilment podria empitjo-

rar els efectes de la crisi dels socialistes valencians. És molt complicat imaginar-se una situació política més extrema que l'actual, amb majoria absoluta de la dreta espanyolista a les Corts valencianes i únicament dos partits més representats a la Cambra, un dels quals acaba de quedar-se sense el cap de llista de les últimes eleccions i l'altre que es recupera com pot d'una important escissió.

No cal perdre el temps imaginant situacions millors o pitjors. Els fets són els que són. Ara només cal esperar, encara que siga des d'un escepticisme plenament justificat, que el PSPV-PSOE trobe aviat el camí de la recuperació, no ja electoral, sinó de la dignitat com a partit polític que ha governat el País Valencià i que aspira a fer-ho en el futur. És l'única sortida possible per a una organització que ha d'estar al servei de la societat i no al

servei dels seus dirigents. Algú va dir l'altre dia, fent referència al congrés del PSPV-PSOE, que res no va tan malament que no puga anar pitjor. No és veritat: ara ja n'hi ha prou. S'ha tocat fons.

El País Valencià és d'esquenes. Això ho sap prou bé Eduardo Zaplana, que els últims anys ha pogut captar el vot de molts valencians i valencianes gràcies al panorama lamentable de l'esquerra, dividida, incoherent, desorientada i mancada de líders capaços d'interpretar i engrescar el País Valencià en l'aventura col·lectiva de la recuperació nacional. Zaplana i el PP han sabut aprofitar l'oportunitat i només han hagut de parar el càbàs, omplint-lo de vots a base de màrqueting electoral. Però si l'esquerra ha tocat fons, l'oportunisme hauria hagut de tocar sostre. ■

"Ara només cal esperar que el PSPV trobe aviat el camí de la recuperació, no ja electoral, sinó de la dignitat com a partit polític que ha governat el País Valencià."